

Přílohy:

Příloha č. 1 – Informovaný souhlas s rozhovorem

Příloha č. 2 – Informovaný souhlas s použitím přepisu rozhovoru v diplomové práci

Příloha č. 3 – Ukázka doslovného přepisu rozhovoru (Respondent E)

Příloha č. 4 – Ukázka kódování rozhovoru

Příloha č.5 – Myšlenková mapa kódů

Příloha č. 6 – Nápadník otázek a témat ke konzultacím

Informovaný souhlas s poskytnutím výzkumného rozhovoru a informací pro diplomovou práci na téma Komunikace a spolupráce mezi školou a rodinou v programu Začít spolu

Podpisem vyjadřuji souhlas s následujícími body:

- Byl/a jsem informován/a o účelu rozhovoru, kterým je sběr dat pro potřeby výzkumu diplomové práce Terezy Kozubkové s názvem Komunikace a spolupráce mezi školou a rodinou v programu Začít spolu. Cílem výzkumu je zjistit, zda pandemie Covid-19 ovlivnila komunikaci a spolupráci v programu Začít spolu.
- Bylo mi sděleno, jak dlouhý bude rozhovor a jaký bude mít průběh. Jsem seznámen/a s právem odmítnout odpovědět na jakoukoli otázku, případně odmítnout účast na výzkumu.
- Souhlasím s nahráváním rozhovoru a jeho následným zpracováním. Zvukový záznam rozhovoru nebude poskytnut třetím stranám a po přepsání bude vymazán. Transkripce bude přístupná pouze komisi u obhajoby diplomové práce, jinak nikomu až na části citovány v textu práce, který bude volně dostupný online.
- Byl/a jsem obeznámen/a s tím, jak bude s rozhovory nakládáno a jakým způsobem bude zajištěna anonymita i po skončení rozhovorů, která znemožní identifikaci mé osoby. Nikde nebude uvedeno mé jméno či jiné osobní údaje, díky kterým bych mohl/a být identifikován/a.
- Dávám své svolení k tomu, aby výzkumnice použila rozhovor pro potřeby své diplomové práce a některé části v ní může citovat, zvuková nahrávka a transkripce rozhovoru však bude po ukončení výzkumu smazána.

Datum:

Jméno a příjmení:

Podpis:

Příloha č. 2 – Informovaný souhlas se zveřejněním přepisu rozhovoru

Informovaný souhlas se zveřejněním přepisu rozhovoru pro diplomovou práci na téma Komunikace a spolupráce mezi školou a rodinou v programu Začít spolu

Podpisem vyjadřuji souhlas s následujícími body:

- Byl/a jsem informován/a o zveřejnění doslovného přepisu rozhovoru, který byl proveden v rámci výzkumné části diplomové práce autorky Terezy Kozubkové na téma Komunikace a spolupráce mezi školou a rodinou v programu Začít spolu.
- Dávám svým podpisem svolení výzkumnici přepis rozhovoru vložit do své diplomové práce jako přílohu.

Datum:

Jméno a příjmení:

Podpis:

T – tazatel

R – respondent

T: Jak probíhá komunikace mezi Vámi a rodiči v programu Začít spolu během prezenčního vzdělávání dětí?

R: Program Začít spolu je hodně postavený na komunikaci mezi školou a rodinou a já jsem hodně otevřený člověk, já to mám ráda a je to jedna z věcí, která mě k tomu vede. S rodiči ráda komunikuji a vidím v tom smysl. Není to vždycky jednoduché, to ne a to se říct nedá. Myslím si, že s některými rodiči je ta komunikace obecně náročnější a tuhle zkušenost jsem získala až praxí a prací se třídou, kterou mám teď. Do té doby jsem si myslela, že jsem mistr komunikace, a proto se mi nic z těch věcí neděje, ale ono je to o chemii mezi lidmi, která někdy funguje a někdy ne. Mám pocit, že komunikujeme hodně, já opravdu komunikuji hodně a ráda komunikuji osobně. Mám ráda osobní kontakt s rodiči, ráda komunikuji i přes mail nebo přes nové nástroje jako jsou třeba Zoom, Meet a nemám s těmito platformami problém. Já jsem hodně adaptabilní typ člověka, komunikace jako taková je pro mě nejdůležitější a kudy a jak se spojíme s rodiči je mi vlastně jedno. Ale pořád mi nejvíce vyhovuje osobní kontakt, protože si myslím, že je pro mě osobní komunikace bezpečnější a dokážu do ní dát víc. Po zkušenostech, které mám teď s rodiči mnohem radši komunikuji z očí do očí než přes mail. Myslím si, že v mailu je mnohem snazší vyostřit nějaký konflikt, než když s rodiči komunikuji osobně, protože tam ty emoce a mimika vnáší do celé té konverzace mnohem větší bezpečí, protože ti lidi hned vidí, že některé věci myslím dobře a nehledají za tím pouze nějakou skrytou informaci. Já se cítím v osobní komunikaci mnohem bezpečněji a nemyslím si, že je to obecné, ale já to tak mám.

T: Jaké jsou formy osobní komunikace mezi Vámi a rodiči?

R: Třídní schůzky, tripartity, individuální konzultace... je to takový mišmaš. U nás je zavedený zvyk, že třídní schůzky jsou vždy na začátku školního roku a ty jsou zevrubné, tam přijdou všichni rodiče a všichni si společně povídáme. Když děti nastupují do první třídy, tak jsou třídní schůzky ještě před začátkem školního roku, konají se někdy v červnu a slouží k tomu, aby rodiče měli možnost paní učitelku poznat a osahat si ji. Potom jsou další třídní schůzky v září. Tripartitní konzultace se konají vždycky ve čtvrtletí a ve čtrnáctiletí a ty já mám ráda, ale ve chvíli, kdy máte ve třídě 30 dětí, tak je to hrozně náročné. Já si tyto konzultace organizuji tak, abych se u toho svým způsobem ošetřila a rodiče vědí, že první,

koho zvu na tripartity jsou rodiče dětí, u kterých to potřebuji a potřebuji s nimi komunikovat. Až potom posílá rodičům volné termíny a přicházejí rodiče žáků, u kterých nepotřebuji tu nezbytnou konzultaci. Spousta rodičů si na tu konzultaci přijde pro nějaký důkaz, jak se jejich dítěti ve škole daří a pro mě je to velký záprah jak časově, tak na hlasivky. Pokud bych měla méně dětí ve třídě tak to vůbec neřeším, ale těch 30 dětí je opravdu hrozně moc. Jinak tripartity mi přijdou jako mnohem lepší varianta než třídní schůzky, kde říkám pouze obecné a organizační věci a potom rodiče stojí ve frontě a čekají na mě, tohle mi přijde i nedůstojné. U tripartit mi přijde dobré, že si to zorganizují, dohodneme se společně na termínu, který nám vyhovuje a rodiče přijdou v daný termín i se svým dítětem. Mluvíme na tripartitách o individuálním pokroku žáka, takže já je mám opravdu ráda. Jinak s rodiči komunikuji kdykoli, třeba i na ulici, v obchodě, a i to mám ráda, když se potkáme jen tak a je vidět, že mezi námi funguje příjemná atmosféra a že se vidíme rádi, že neutíkáme každý na jinou stranu chodníku a tak.

T: Jaké formy spolupráce s rodiči ve své třídě využíváte?

R: Co se dá. V první třídě jsem se snažila do spolupráce vtáhnout babičky a dědečky, ono to chvíli trvalo a ostýchali si, což je pochopitelné, protože nevěděli zaprvé, kdo jsem, co ty jejich vnoučátka učím a nevěděli, jak s těmi dětmi pracovat. Ale prolomilo se to a pak nám do toho teda vstoupil covid, takže jsme to museli přerušit, protože jsme prarodiče v té době nemohli pozvat do školy, aby se nenakazili, ale musím říct, že to bylo moc pěkné. Já rodičům, od začátku vlastně říkám, co od nich potřebuji, že oni jsou v nějaké profesi odborníci a já to mohu ve své výuce využít, protože já tím profesionálem nejsem. Od začátku se snažím mapovat spolupráci a jaké jsou ty jejich specializace a jak by to eventuálně šlo zařadit do výuky. Ale vše nechávám na rodičích, snažím se jim dát prostor a nechat to na nich, až budou mít odvahu za mnou přijít a nabídnout mi spolupráci na přípravě hodiny a podobně, tak přijdou a já s nimi budu velmi ráda spolupracovat. Jeden nevlastní tatínek jednoho žáka u mě ve třídě byl vášnivý mineralog a nabídnul mi spolupráci na přípravách hodin, které se budou mineralogií zabývat. Připravili jsme spolu skvělou badatelskou hodinu, která se věnovala kamenům a ty děti to hrozně moc bavilo s čímž jsem ani nepočítala. Bylo to skvělé, protože ten pán do toho vložil tu svoji vášeň, poznatky a já jsem tomu dala ten vyučovací rámec, ale on měl to know-how, které já nemám. Přinesl pomůcky, které já nemám, co ž bylo taky skvělé. Další tatínek je geolog a jeli jsme s ním na trilobity, vzali jsme si batůžky a jeli jsme na výlet hledat trilobity a ten tatínek nám k tomu řekl spousta informací a zajímavostí, které já prostě nemám a nevím je. Maminka, která je doktorka mi pomáhala s hodinami, které jsou

zaměřeny na biologii. Rodiče jsou pro mě partnery nejen ve výchově, ale i ve vzdělání, protože oni mají vystudované nebo mají vhléd do oborů, do kterých já tolik nevidím. Co jde, tak se snažím z té spolupráce mezi námi využít. To, že rodiče uvidí a budou mít vhléd do mé práce mi poskytuje bezpečí, protože si myslím, že je užitečné, když rodiče vidí, jak to jejich dítě pracuje s vrstevníky, jak komunikuje ve třídě se spolužáky a se mnou a jak třeba naše učitelská práce někdy může být obtížná.

T: Vyhovovala Vám distanční výuka?

R: Jak jsem říkala, já jsem hodně adaptabilní člověk. Mám ráda počítače, ráda si hraji, mě hrozně bavilo učit se nové věci. Nejsem ritualista, takže já si tu výuku vystavím jinak a pro mě to byla výzva. Chtěla jsem tu distanční výuku dělat tak, aby to děti bavilo, aby to bylo nosné. Dokonce bych i řekla, že mi ta distanční výuka přinesla nové možnosti, protože jsem spoustu věcí dělala stereotypně, už jsem nebyla taková nadšená pro ty věci. Paradoxně mám pocit, že ten covid mi dodal novou energii, že mi otevřel nové dveře a možnosti. Na druhou stranu učit takhle pořád bych určitě nechtěla, protože já jsem měla prvňáky v té první vlně, hledáte různé možnosti a seznamujete se nimi, a ještě nám do toho přišel covid. To byla pro mě velká výzva a myslím si, že u mě ve třídě na tom hrozně utrpělo psaní a grafomotorika. Já jsem v té době vlastně ztratila povědomí o tom, jak ty děti na tom jsou v psaní, nebyl online a nedalo se to úplně dohánět, protože jsem to neviděla, děti psaly tužkou, kdy to často z kopii nebylo poznat a já jsem rodiče nechtěla extrémně zatěžovat, aby mi takhle v té těžké době pomáhali, když jsem věděla, že to pro ně samotné je složité. Takže to pro mě byla taková hodně zásadní věc a musím říct, že do dnes se s ní peru, protože to písmo nemáme ve třídě kvalitní a problémy u těch dětí přetrvávají a mám ve třídě opravdu těžké dysgrafické případy. Když to shrnu tak mě to ta distančka bavila, nebyla to pro mě nějaká hrůza, postupně jsem si stanovila nějaký režim a snažila jsem se individualizovat výuku, jak jen to šlo. Měla jsem děti v menších skupinách a prostřídala jsem je během toho dne, potom jsem to udělala zase trochu jinak a na začátku dne, ráno, jsme se vždycky všichni sešli na chvílku, udělali jsme si společně takový ranní kruh a směrem k té třetí třídě už to šlo zase jinak, protože děti už s tím umí pracovat, a tak jsem je rozdělovala jen do dvou skupin a věděla jsem, že už jsou ty děti toho schopné. Postupně jsem se snažila výuku zlepšovat, gradovat, hledala jsem s různými aplikacemi a možnostmi, ale nechtěla bych takhle učit pořád. Já potřebuji i fyzický kontakt s těmi dětmi, potřebuji je někdy pohladit, dívat se jim do očí, být s nimi v kontaktu. Jedna z výhod byla i to, že po dobu té distanční výuky měli tu výchovnou část v rukou pouze rodiče a já jsem byla za obrazovkou a vzdělávala jsem je.

T: Jak jste komunikovala během distanční výuky s rodiči?

R: Ze začátku jsem s nimi komunikovala čistě jen přes mail. Napsala jsem rodičům, ale pak jsem pochopila, že to nefunguje, úplně si to už nevybavuji. Třídní schůzky jsem pořádala online, pozvala jsem rodiče na online setkání a vlastně jsme si jenom povídali o tom, jaké to je, a to bylo moc pěkné, protože tam byla taková skupinová podpora a ti rodiče věděli, že na to nejsou sami, že si všichni prochází v podstatě tím stejným, náročným obdobím. Jedna maminka i říkala, že jí to přijde fajn a na té celé věci dokázala vyzdvihnout i pozitiva, která mohly ostatní rodiče motivovat. Rodiče viděli po dobu distanční výuky moji práci s dětmi, měli jsme možnost to spolu probírat a konzultovat a myslím si, že i tím se mezi námi ty vztahy otevřely a jsou fajn. Hodně jsem tedy komunikovala přes mail a potom také přes Google classroom, protože tuto platformu používáme ve škole, takže hodně přes to. Moje komunikace má určitě nějaké mezery, pro mě jsou opravdu nejdůležitější ty děti a to, co se odehrává v tom vyučovacím procesu a od rodičů podvědomě očekávám, že mají nějakou rodičovskou zkušenost a že nebudu muset poslat všechno. Nefunguje nám to vždycky, ale od přírody jsem hodně komunikativní a postupně jsem si ty cesty nějak nacházela.

T: Využíváte v komunikaci s rodiči něco, co jste využívala během online výuky?

R: Ano, využíváme ten classroom. Tam jsme se scházeli, já jsem jim i připravovala aktivity a dotazníky na Mentimetru, což se mi líbilo a dělala jsem nějaké průzkumy, abych to posunula těm rodičům. Protože já učím jejich děti a potřebuji, aby i ti rodiče pochopili nějaké postupy a věci, které se snažím vůči těm dětem dělat. Zároveň jsem v té distanční výuce potřebovala, aby rodiče věděli, kam mají šáhnout, když potřebují nějaký materiál, kam mají kliknout a jak se mají v tom novém prostředí pohybovat.

T: Spolupracovali s Vámi rodiče během distanční výuky?

R: No ve smyslu, že by to byla oboustranná spolupráce, tak ne. Ale myslím si, že velkou roli hraje to, kde se škola nachází, protože se tady nachází velmi rozmanitá a vzdělaná část lidí, kteří mají široké obzory a zajímají se o své děti. Já jsem s nimi komunikovala, rodiče o tu komunikaci stáli, a tak spolupráce za mě tam určitě byla, ale ne v tom smyslu, že já bych je ještě zaměstnávala, aby pro mě něco dělali, protože jsem věděla, že i tak toho mají hrozně moc. Snažila jsem se i výuku dělat, co možná nejjednodušeji, abych nezatěžovala rodiče, protože jsem cítila z jejich strany stres.

T: Byla míra komunikace a spolupráce v období distanční výuky větší než před ní?

R: Nemůžu říct, jak spolupráce, protože mně se s těmi rodiči mnohem lépe spolupracuje mimo covid. Ale jedna věc fungovala skvěle, a to že rodiče viděli mě a moji práci s dětmi, mohli vidět, kdy jsem trpělivá a kdy naopak méně a já jsem viděla je, jestli sedí u těch dětí a pomáhají jim, protože ty děti byly opravdu malinké. Takže já si myslím, že jsme se opravdu hodně dobře poznali, protože skrze tu online výuku jsme si vlastně viděli domů a věřím, že některým lidem to nemuselo být příjemné. Takže v tomhle si myslím, že k sobě máme s rodiči po covidu opravdu blízko, máme mezi sebou hezké, vřelé a otevřené vztahy. Ale spolupráce funguje mnohem lépe na živo, protože mi pomáhají a já je ráda vtáhnu do toho vyučovacího procesu, když mi to dovolí.

T: Jak hodnotíte komunikaci s rodiči po online výuce? Komunikují s Vámi rodiče momentálně víc, než v době online výuky?

R: Já vlastně nevím, žádnou výraznou změnu asi nevidím. Já si myslím, že kvalitativně se komunikace rodičů se školou mění i s věkem dítěte. Rodiče mají velkou tendenci komunikovat s učitelkou v první třídě a v páté třídě už jen okrajově, informativně a především, když jde dítě na gymnázium, trochu jsem to zahrnala do extrému, ale je to tak. V té první třídě se rodič hodně zajímá o to, jestli to dítě školu zvládne, hodně se dotazují, informují a někdy se bojí nechat to dítě samostatné. A najednou v páté třídě už dojdou k té samotnosti a nechávají dítě, aby si spousta věcí vyřešilo, není to samozřejmě o tom, že by se o děti nestarali, ale už to berou jinak než při vstupu do školy, kdy má i spousta rodičů obavy. Myslím si, že nejsem schopná objektivně posoudit, zda ta komunikace byla ovlivněna covidem. Spíš asi takhle, nemám pocit, že by to bylo jiné a komunikujeme plus mínus stejně jako předtím, což je za mě pozitivní. Na třídních schůzkách jsem měla narvanou třídu a přišli všichni rodiče.

T: A co spolupráce? Tak se něco změnilo po online výuce?

R: Myslím si, že někteří rodiče se stihli uvolnit a přestali se bát do té komunikace a výuky se mnou jít, to určitě můžu říct. Asi žádné velké změny nenastaly, protože pro mě vždycky komunikace i spolupráce s rodiči byly velmi důležité složky a byla jsem vůči rodičům aktivní. Myslím si, že hodiny jsou mnohem kvalitnější a zajímavější, když je jejich součástí někdo, kdo se na to téma specializuje a může žákům poskytnout více informací, zajímavostí a pomůcek.

T: Opustila jste nějaké strategie v komunikaci, které jste využívala před distanční formou výuky?

R: Myslím, že ne. Určitě vím, že s rodiči nechci komunikovat prostřednictvím Whatsappu, protože tenhle komunikační kanál využívat nechci. Já třeba vím, že rodiče si založili vlastní skupinu a myslím, že nemusím být u všeho. Některé situace a problémy, které se tam řeší jsou, no prostě u nich nechci být. Mám snahu se od tohoto ochránit a někdy mám pocit, že ten Whatsapp vnese do té komunikace nebo do řešení nějakých problémů chaos, zmatek a každý člověk si interpretuje zprávy podle sebe. Myslím si, že právě tohle prolamuje nějakou moji ochranou zónu mezi mým zaměstnáním a mým osobním životem. Rodiče i pochopili, že máme nějakou hranici a jsou opatrní, obracejí se na mě do 16 hodin odpoledne a potom už ví, že mám i já svůj život a své koníčky.

T: Využívala jsem pro rodiče nějaké dotazníky nebo reflexe během online výuky?

R: Ano, přes ten Mentimetr v online setkáních, tam se odpovídalo anonymně a přišlo mi to jako fajn možnost získat zpětnou vazbu od rodičů. Nedělala jsem to přes mail, přes wordový dokument, jen přes ten Mentimetr. Jinak jsem se snažila rodiče zatěžovat co nejméně.

T: Poradila byste mi něco v rámci komunikace s rodiči do praxe? Jak si nastavit komunikaci a spolupráci s rodiči, tak aby byla efektivní?

R: Určitě nastavit si hranici mezi prací a osobním životem, o tom jsem tady vlastně už trochu mluvila. Je to jeden z faktorů, který vás chrání před vyhořením a radím to vždycky i mladým kolegyním, které k nám přijdou učit. Další důležitou věcí pro komunikaci s rodiči je určitě sebevědomí, opravdu si promyslete první třídní schůzku, kdy se mám s těmi rodiči sejit. Třeba celé prázdniny si piště na papír vše, co považujete za důležité a vše, co byste těm rodičům na té třídní schůzce chtěla říct, já to tak dělám. Zapisuji si vše, co mě napadne a z toho si pak udělám body. A snažím se jim otevřeně říct, co očekávám z jejich strany a co naopak ne, dám jim hranice a opravdu tam stojím pevně a sebevědomě, aby ty rodiče pochopily, že vím, co dělám, proč to dělám a že to dělám pro jejich děti. Myslím si, že další důležitý bod při komunikaci s rodiči je, abyste byla autentická, protože v tu chvíli vám ti rodiče věří a poznají to. Když jste opravdová a někdy i odkryjete tu tvář, kdy jste jim schopná přiznat, že i vy někdy v něčem uděláte chybu, tak podpoříte tu důvěryhodnost a důvěru ve vás a v tu chvíli si uvědomí, že před nimi stojí bezpečný člověk a že se na vás mohou obrátit. Myslím si, že se komunikace musí postavit na férové a rovné vlně. Učitel by se měl chovat s rozumem. Myslím, že férovost učitele zbezpečňuje tu komunikaci mezi ním a rodičem. Ono je toho hodně, co bych vám mohla poradit. Vlastně v první třídě je dobré rodičům říct, že je potřebujete, že jsou pro vás důležitými partnery ve výuce i ve výchově. Jednu věc, kterou rodičům říkám a přijde mi, že je to jeden z prvků té férovosti, že jim říkám, že na každém

z jejich dětí najdu jednu věc, za kterou to jejich dítě budu milovat a pak že se také mohou vsadit, že na každém dítěti najdu něco, co mi nebude sympatické. Například jedna holčička je precizní, je dokonalá a má vždycky všechno připraveno, tak mě jako chaotikovi tento přístup není vlastní, ale mám ji velmi ráda, protože vím, že sousedovi pomůže, poradí, rozdělí se o své pomůcky a má vlastně hrozný přínos pro celou tu třídu. Takže já rodičů říkám věci, tak jak je mám a vztah je mezi námi opravdu otevřený a rovný. Ale pokud je na mě nějaký rodič nepříjemný, neumí se mnou hezky komunikovat, a to mě opravdu naučila praxe, být si vědomá toho, že mám právo se bránit, ale taky že je pravidlo, nepříjemný mail vydrží den i dva na odpověď, ale ne hned a počkat až emoce odstoupí. Odpovím potom věcně, jasně, a ne v první emoční vlně. Uvědomit si tohle a počkat s odpovědí. Pomáhá o tom i mluvit s ostatními, nějaká kolegiální podpora a během toho si uvědomovat, jak budu odpovídat.

Jak probíhá komunikace mezi Vámi a rodiči v programu Začít spolu během (POVAHA UČITELE) prezenčního vzdělávání dětí?

Program Začít spolu je hodně postavený na té komunikaci mezi školou a rodinou a já jsem ^{NU} hodně otevřený člověk, takže já to mám ráda a je to jedna z věcí, která mě k tomu vede. ^{neklanu}

S rodiči ráda komunikuji a vidím v tom smysl. Není to vždycky jednoduché, to ne a nedá se to říct. Myslím si, že s některými rodiči je ta komunikace obecně náročnější a tuhle zkušenost jsem získala až po dobu, co mám tuhle třídu. Do té doby jsem si myslela, že jsem mistr komunikace, a proto se mi to neděje, ale ono je to nějaká chemie mezi lidmi, která někdy funguje a někdy ne. Mám pocit, že komunikujeme hodně, já hodně a ráda komunikuji osobně. Mám ráda osobní kontakt s rodiči, ráda komunikuji i přes mail nebo přes nové nástroje jako je třeba Zoom, Meet a nemám s tím problém. Já jsem hodně adaptabilní typ člověka, ta komunikace jako taková je pro mě nejdůležitější a kudy ten kanál vede je mi vlastně jedno. Ale pořád mi nejvíce vyhovuje osobní kontakt, protože si myslím, že je pro mě osobní komunikace bezpečnější a dokážu do ní dát víc. Po zkušenostech, které mám teď s rodiči mnohem radši komunikuji z očí do očí než přes mail. Myslím si, že v mailu je mnohem snazší vyostřit nějaký konflikt, než když s rodiči komunikuji osobně, protože tam ty emoce a mimika vnáší do celé té konverzace mnohem větší bezpečí, protože ti lidi hned vidí, že některé věci myslím dobře a nehledají za tím pouze nějakou skrytou informaci. Já se cítím v osobní komunikaci mnohem bezpečněji a nemyslím si, že je to obecné, ale já to tak mám. ^{k rodičům}

1. Jaké jsou formy osobní komunikace mezi Vámi a rodiči?

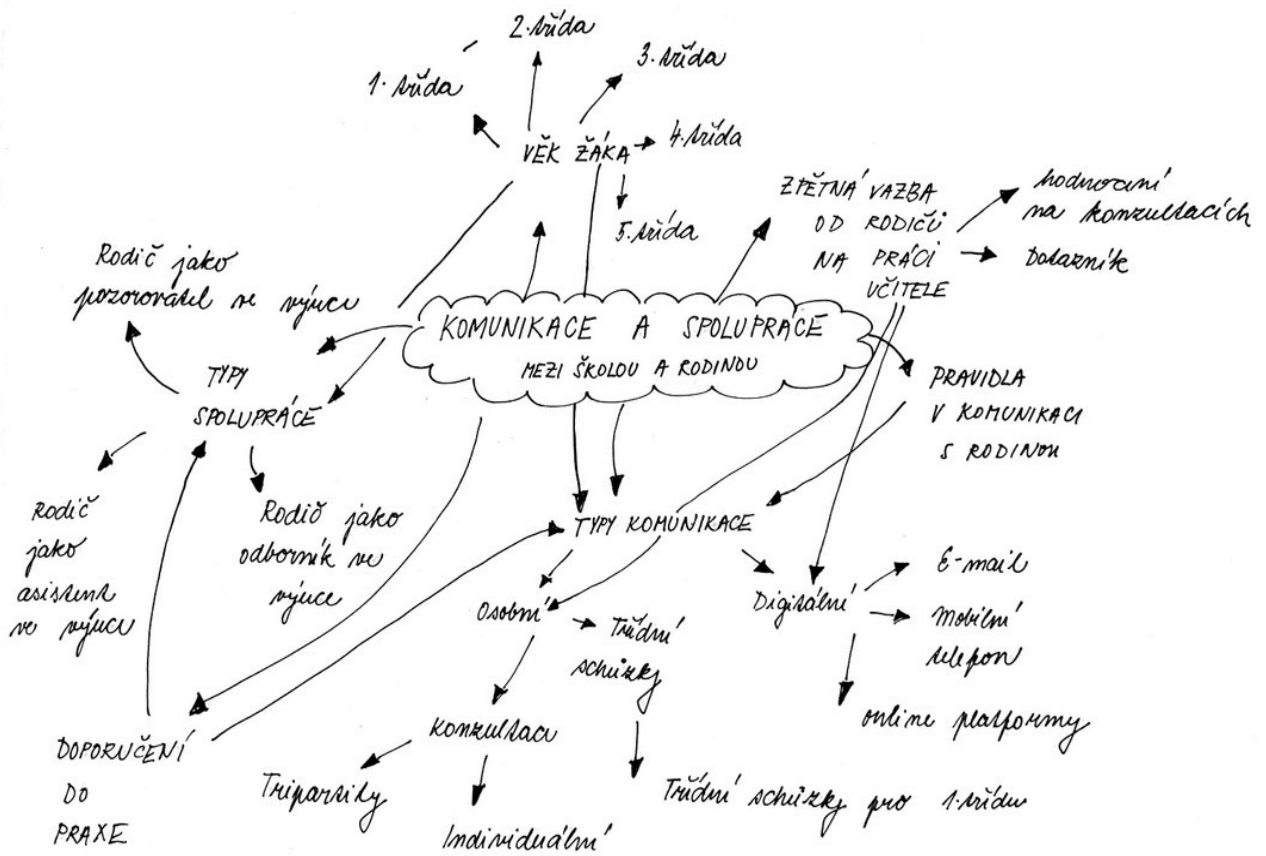
^{TRÍDNÍ SCHŮZKY, TRIÁDY, INDIVID. KONZULTACE} Třídní schůzky, tripartity, individuální konzultace... je to takový mišmaš. U nás je zavedený zvyk, že třídní schůzky jsou vždy na začátku školního roku a ty jsou zevrubné, tam přijdou všichni rodiče a všichni si společně povídáme. Když děti nastupují do první třídy, tak jsou třídní schůzky ještě před začátkem školního roku, konají se někdy v červnu a slouží k tomu, aby rodiče měli možnost paní učitelku poznat a osahat si ji. Potom jsou další třídní schůzky v září. Tripartitní konzultace se konají vždycky ve čtvrtletí a ve čtřičtvrtletí a ty já mám ráda, ale ve chvíli, kdy máte ve třídě 30 dětí, tak je to hrozně náročné. Já si tyto konzultace organizuji tak, abych se u toho svým způsobem ošetřila a rodiče vědí, že první, koho zvu na tripartity jsou rodiče dětí, u kterých to potřebuji a potřebuji s nimi komunikovat. Až potom pošlám rodičům volné termíny a přicházejí rodiče žáků, u kterých nepotřebuji tu nezbytnou konzultaci. Spousta rodičů si na tu konzultaci přijde pro nějaký důkaz, jak se jejich dítěti ve škole daří a pro mě je to velký zápah jak časově, tak na hlasivky. Pokud bych měla méně dětí ve třídě tak to vůbec neřeším, ale těch 30 dětí je opravdu hrozně moc. Jinak tripartity mi přijdou jako mnohem lepší varianta než třídní schůzky, kde říkám pouze obecné a organizační věci a potom rodiče stojí ve frontě a čekají na mě, tohle mi přijde i nedůstojné. U tripartit mi přijde dobré, že si to zorganizují, dohodneme se společně na termínu, který nám vyhovuje a rodiče přijdou v daný termín i se svým dítětem. Mluvíme na tripartitách o individuálním pokroku žáka, takže já je mám opravdu ráda. Jinak s rodiči komunikuji kdykoli, třeba i na ulici, v obchodě, a i to mám ráda, když se potkáme jen tak a je vidět, že mezi námi funguje příjemná atmosféra a že se vidíme rádi, že neutíkáme každý na jinou stranu chodníku a tak.

Jaké formy spolupráce s rodiči ve své třídě využíváte?

RODINA V ROLI ASISTENTA

Co se dá. V první třídě jsem se snažila do spolupráce vtáhnout babičky a dědečky, ono to chvíli trvalo a ostýchali si, což je pochopitelné, protože nevěděli zaprvé, kdo jsem, co ty jejich vnučátka učím a nevěděli, jak s těmi dětmi pracovat. Ale prolomilo se to a pak nám do toho teda vstoupil covid, takže jsme to museli přerušit, protože jsme prarodiče v té době nemohli pozvat do školy, aby se nenakazili, ale musím říct, že to bylo moc pěkné. Já rodičů,

Příloha č. 5 – Myšlenková mapa

Příloha č. 6 – Otázky a témata pro žáky k tripartitám
JAK SE MŮŽU PŘIPRAVIT NA TROJÚHELNÍKY

- *Co se mi ve škole daří a proč?*
- *Co se mi ve škole nedaří a proč?*
- *Co se mi v tomto čtvrtletí nejvíce povedlo?*
- *Jaký byl pro mě nejdůležitější okamžik a proč?*
- *V jakém předmětu jsem udělal největší pokrok a proč?*
- *V jakém předmětu jsem udělal nejmenší pokrok a proč?*
- *Podarilo se mi překonat nějaký nezdar nebo překážku?*
- *Jak hodnotím své chování ve škole?*
- *Jak dodržuji třídní pravidla a školní řád?*
- *Nosím pomůcky, připravuji se o přestávce na vyučování?*
- *Jak si doma procvičuji učivo?*
- *Kdo mi doma pomáhá s učením?*
- *Jak se doma připravuji na vyučování?*
- *Jak hodnotím zvládnutí 4. ročníku?*
- *Jak se cítím ve škole?*
- *Je něco dalšího, o čem by bylo potřeba mluvit?*

MOJE SEBEHODNOCENÍ

ČESKÝ JAZYK	
Ve slově vyznačím předponu, kořen a příponovou část.	
K danému kořeni vytvořím slovo příbuzné.	
V textu rozliším předponu a předložku.	
Správně zapisuji slova s předponami a předložkami.	
Vyjmenuji a používám řady vyjmenovaných slov po B, L, M.	
MATEMATIKA	
Čtu a zapisuji čísla 0 - 10 000.	
Porovnávám a vyznačím na číselné ose čísla 0 - 10 000.	
V desítkové soustavě rozložím číslo 0 - 10 000.	
Zaokrouhluji čísla 0 - 10 000.	
Pamětně a písemně sčítám a odčítám čísla 0 - 10 000.	
GEOMETRIE	
Narýsuji a změřím úsečku.	
Při konstrukčních úlohách používám náčrtky.	
Určím a zapíšu vzájemnou polohu přímek a polopřímek.	
Rozlišuji úhly, poznám pravý úhel.	
Rýsuji kolmice pomocí trojúhelníku s ryskou.	
VLASTIVĚDA	
Na mapě pojmenuji kraje ČR a krajská města.	
Na mapě a ve skutečnosti určím hlavní a vedlejší světové strany.	
Vysvětlím, co udává měřítko mapy.	
Určím na mapě vzdušnou vzdálenost pomocí měřítka.	
S mapou popíšu povrch ČR.	
Na mapě vyhledám pohoří ČR a nejvyšší hory.	